

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans – Bisbat de Vic <http://www.federaciomoviments.org> Núm. 21. Desembre 2009

Cristià - Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

CRISI I PRECARIETAT

Estem de ple en una crisi econòmica que accelera l'augment de precarietat en tots els camps. Des de la militància cristiana que poua en l'Evangeli, en la vida comunitària, en els sagraments, la pregària, la Revisió de Vida, podem desenrotllar actituds profètiques de denúncia i compromís. I també proposar i experimentar nous models de vida. Aquest és el contingut del Fil Conductor de la Federació, per a 2009-2010: "TESTIMONIS DE L'EVANGELI EN UN MÓN DE PRECARIETATS" Per ajudar-nos en la reflexió d'enguany, que culminarà en la IV JORNADA DE LA FEDERACIÓ DE MOVIMENTS, el diumenge 18 d'abril de 2010, us oferim aquesta ponència del Josep Escós.

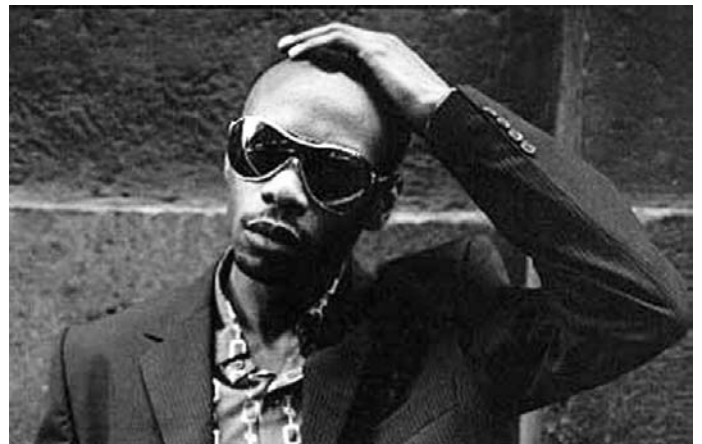
LES CRISIS DEL POBLE EN LA BÍBLIA

La crisi de l'Èxode (1200 anys abans de Crist)

Moisès és al desert amb una multitud molt més nombrosa del que ell havia calculat (Nm 11,4). El terreny és desert i, ni comptant amb els oasis, no arribava per menjar ni per beure tanta gent. Què fa Moisès? Els dóna el manà que ve del cel. No se l'inventa pas ell. Què és el manà? Una llei de repartiment obligatori dels pocs recursos que hi ha de manera que *ni en sobrava als qui n'havien recollit molt ni en faltava als qui n'havien recollit poc* (Ex 16, 18). Era una mena de comunisme econòmic però molt diferent de l'actual perquè ell no es va erigir com a dictador (dels pobres) sinó que es tapava el rostre amb un vel i sempre tenia a **Jahvè (Déu) com a referent**.

El resultat no va ésser pas bo perquè els que tenien possibilitat d'arraconar i guardar menjar d'amagat, que eren els rics (els que podien) no van estar d'acord amb Jahvè i es van passar a un altre déu (el vedell d'or) que era una divinitat egípcia que els permetia tenir el propi rebost. Moisès s'adona de la discriminació i els planta cara per salvar la immensa majoria de pobres i en aquella guerra establerta entre ells hi va haver moltíssims morts (Nm 25,9). La segona conseqüència va ésser que l'Èxode es va aturar per tantes baixes i van tardar quaranta anys en reprendre la caminada, fins que hi hagués una nova generació de joves criats en la duresa del desert. Tot un fracàs.

(continua a la pàg. II)

Acomplint l'acord del Consell de la Federació, a partir d'aquest número del nostre butlletí serà enviat també a una colla d'amics i amigues dels moviments. Alguns perquè n'havien format part, fins i tot fa dècades i en guarden un bon record. Altres, perquè són molt propers a l'estil dels moviments inclosos en la Federació dioce-sana: gent de parròquies, de Càritas, etc. Tant uns i altres estan compromesos en la transformació de la societat segons l'Evangeli, ja sigui en sindicats, partits polítics, associacions de veïns, ONGs, etc., ja sigui en entitats d'Es-glésia que donen testimoni comunitari en el terreny de la promoció humana, l'ajuda al Ter-cer Món o el treball per la pau. Demanem a totes i tots els qui reben el butlletí – tant els militants actuals dels moviments com altres persones – que ens suggereixin adreces completes d'altres que podrien estar interessats a rebre'l a casa.

*Podeu enviar aquestes adreces a **Jaume Torras:** torras63@gmail.com*

(ve de la pàg.)

La crisi de l'Exili (580 a. abans de Jesucrist)

El Rei de Babilònia, Nabucodonosor va envair el país i va portar a l'exili els millors menestrals (ferrers, fusters, argenters, escribes...) deixant invàlids, vells, criatures i viudes al país. Quan arriben els deportats a Babilònia es troben desposseïts de tot (Sl 137,1-4) menys de les seves tradicions i de la fe en Jahvèh. Un profeta els diu que han de lluitar per la prosperitat del país, han de construir cases i cultivar camps perquè ells, a la llarga participaran d'aquest progrés (Jr 29,4-7). A més a més van mantenir el sàbbat i es trobaven setmanalment en reunió llegint els rotlles que havien salvat i refent, amb la memòria, el que havien perdut en el trajecte.

Encara que vençuts **tenien la mirada posada en Jahvèh**. Resultat: al cap de cinquanta anys s'havien recuperat, estaven en condicions de retornar a la terra de la que havien estat desposseïts, havien mantingut les tradicions, van restaurar el temple, refer les muralles de la ciutat i reescriure els llibres que havien conservat en la memòria (en les trobades dels dissabtes). No tot va ésser tan bonic perquè, a la llarga, els pobres no van ésser tinguts en compte i aquell temple es va anar convertint en el signe del poder, del privilegi i el prestigi.

La crisi dels pobres del temps de Jesús

Els "anawim", que són els més pobres i desposseïts eren per tot arreu. L'impost al temple i als romans els ha empobrit. Contemplem la anomenada "multiplicació dels pans". Les multituds van errants *com ovelles sense pastor* (Mc 6,34), i què li demanen a Jesús? Que faci com Moisès. Que s'imposi i *els doni el pa del cel* (Jn 6,30) que vol dir una llei de repartiment obligatori. Què els respon Jesús? Que aquell pa de Moisès no era de debò el pa del cel (Jn 6,32) perquè amb aquella situació *van morir multituds* (Jn 6,58).

Quin és el pa que Déu vol i el que dona Jesús?

Doncs quan li diuen que un jove té cinc pans ... *els pren i els reparteix entre la gent asseguda* (Jn 6,11); els recomana que tot el qui té doni al qui li demana (Lc 6,37), i quan li pregunten *què pot fer ell* (Jn 6, 30b), és a dir: quin poder té, la resposta és contundent: *Jo sóc el pa* (Jn 6,35) o també, com repetim a l'Eucaristia, *preneu i mengeu que això és el meu cos*. Jesús proclama un repartiment d'amor i generositat sense obligatorietat política.

I això funciona? Políticament és del tot incorrecte i veiem com la multitud el van deixar (Jn 6,66) però és l'única força que ha fet viure l'església al llarg dels segles, la llei de l'amor. L'església ha canviat moltes coses en diferents temps i ha hagut de rectificar costums i errors menys la llei de l'amor (Mt 6,3).

Però Jesús va afegir un segon element: La denúncia feta en el lloc oportú, a la mateixa sala del tresor, a la cara dels mateixos escribes (Mc 12,38-41). La denúncia feta per un que no té por a la mort i no va a la recerca del poder adquireix una força tremenda. La desobediència a les lleis injustes també és una forma de denúncia. Posem per exemple trencar el descans del sàbbat en favor d'una pobra dona (Lc 13,10-17).

Resumint

La solució que proposà Moisès, tot i no perdre Jahvèh de vista, va ésser tremendament traumàtica. Era una estratègia a favor del pobre però des del poder. Va ocasionar multitud de morts.

La sortida de la crisi dels exiliats va ésser més positiva. No oblidaren Jahvèh, però a la llarga els pobres van tornar a quedar marginats. Era una estratègia d'esforç i solidaritat fins i tot d'amor a l'enemic però sense els pobres.

La sortida de la crisi que proposa Jesús és del tot políticament incorrecte perquè els polítics se'n en riuran, però l'amor a canvi de res i la contemplació d'aquell que dona el seu cos perquè mengem i visquem, salva els pobres i encara dona vigència a l'església. Al mateix temps Jesús no es desentén de les injustícies perquè no tria el camí del poder sinó el de la denúncia que és la força del pobre.

JOSEP ESCÓS I SANSANEDAS

VIDA DELS MOVIMENTS

MOVIMENT DE PROFESSIONALS CRISTIANS

El dia 17 d'octubre va tenir lloc la primera trobada diocesana d'aquest curs del Moviment de Professionals Cristians (MPC) a Santa Maria d'Orió. En aquesta trobada els tres grups que formem part del moviment a la diòcesi de Vic (2 al Bages i 1 a Osona), vam marcar-nos els objectius del curs.

Per una banda, tenim intenció de continuar amb la coordinació catalana que actualment està formada per militants dels bisbats de Barcelona, Lleida, Girona i Vic. I per una altra, participarem en el treball proposat per la Federació de Moviments per enguany. Treballarem el Fil conductor en forma de Revisió de Vida. De tal manera que farem el Veure i Jutjar en els grups i en la trobada diocesana del MPC prevista per al 13 de febrer de 2010 posarem en comú aquest treball previ dels grups i entre tots proposarem l'Actuar. Per últim, tenim previst participar en la Jornada Diocesana de la Federació del proper 18 d'abril de 2010.

A.C.O. (Acció Catòlica Obrera)

El passat 12 d'octubre vam celebrar la Jornada General del Moviment, al Col·legi dels Salesians Sant Joan Bosco de Barcelona. Amb aquesta trobada oberta i familiar, que organitzem cada any per aquesta data, engegarem el nou curs els i les militants d'ACO, i totes aquelles persones properes que ens volen acompanyar.

*Aquest any la prioritat que treballarem és **“Responsables i solidaris en un món consumista”**. En un context social i econòmic de crisi que està afectant una gran part de la població, el treball d'aquesta prioritat pren un gran sentit.*

En aquesta Jornada General vam començar a aprofundir el tema, com a moviment. Ens hi van ajudar els testimonis de dues famílies al voltant dels seus estils de vida, amb els quals miren de fer front al consumisme. Per altra part, la ponència del Josep Mª Fisa ens va ajudar a aprofundir-hi des de la visió i l'experiència creient.

En paral·lel al treball de grups per aprofundir en els testimonis i la ponència, també es van presentar diversos tallers d'alternatives al consum: banca ètica, cooperativa de consum, cooperativa d'habitatge, cuina per a col·lectius de famílies i compartir coneixements (copyleft).

Com cada any, vam fer dinar de germanor, vam compartir el cafè i les postres i a la tarda vam ce-

lebrar l'Eucaristia. En definitiva, un dia ple de joia, alegria i retrobaments que ens serveix per començar el curs amb energia.

M.I.J.A.C.

Aquest any, Mijacada Diocesana!

Una de les claus perquè el moviment tingui sentit és el protagonisme de l'infant. Aquesta és una de les conviccions del MIJAC. La raó és que els infants tenen necessitat de ser escoltats, estimats i de fruit del que els envolta. El MIJAC esdevé un instrument que es posa en les mans dels infants perquè siguin protagonistes de les seves vides.

Per això, els nens són capaços de transmetre'ns els seus valors i poder arribar a transformar el seu món. El MIJAC significa, abans que res, una oportunitat per a actuar que es presenta als infants, perquè ells mateixos facin efectives les seves inquietuds.

Equip “La Llufa”

Aquest any les dues coordinadores d'infants de zona, la Llufa d'Osona i els Xircus del Bages es reuniran un cop per trimestre per poder preparar la Mijacada diocesana del dia 9 de maig i poder tenir un vincle més directe ambdues coordinadores per tal d'acabar de consolidar i acompanyar als Xircus en la seva tasca com a coordinadora d'infants.

Aquesta Mijacada a més a més s'haurà de treballar com a Fil conductor el nou lema que el passat mes d'Abril els infants van escollir a l'Assemblea Catalano-Balear a Lleida i que s'anomena: **“PENSA ABANS D'ACTUAR I TOTHOM ET RESPECTARÀ”**.

Esperem doncs que aquest any amb l'acompanyament de Llufa, Xircus vagi formant-se més sòlidament com a coordinadora d'infants.

LAURA CARAPETO FREIXA
Coordinadora Diocesana d'infants de Vic

Conferència-col·loqui d'en Juan Antonio Estrada a Manresa   Octubre 2009

Escotar en J.A. Estrada, jesuïta i catedràtic de filosofia de la Universitat de Granada, és un gran plaer, és rebre una alenada d'oxigen, perquè és entenedor, toca de peus a terra i les seves **paraules i fets** estan d'acord amb els signes dels temps que vivim. *Paraules i fets de vital importància en uns temps en què certes "autoritats?" eclesiàstiques es tanquen en els esquemes dels anys 50-60, no volen sentir parlar de per on passa la societat i els cristians que vivim en ella, i es creuen posseïdors de la veritat absoluta (i quant lluny de la veritat que estan!).*

Arran del seu darrer llibre: **Religiosos en una societat secularizada, por un cambio de modelo (Ed. Trotta)**, que va presentar a Manresa convidat pel **Moviment Cristià Comunitari** de la ciutat, va fer una xerrada d'una hora, plena de substància en la que el conferenciant anava relacionant constantment la vida religiosa i la dels laics, i viceversa.

Va començar dient: Si la vida religiosa ha influït durant molts anys en la espiritualitat dels laics, ara ha de ser la espiritualitat dels seglars la que ha de servir de referència a la vida religiosa per replantejar els seus esquemes en profunditat. I tot seguit: totes les persones volem saber què fer amb la nostra pròpia vida, algunes ho miren en els astres, horòscops,... i d'altres prenen consciència que la vida és un projecte, condicionat per elements socials, culturals, històrics. Va dir que malgrat tot hem de saber transmetre als joves el fet que és vital construir-la tenint en compte que la vida de la persona és limitada i plena de contingències.

*Per tot arreu se'ns parla de crisi, però no ha de ser per força dolent: és sinònim de canvi, de repte i com a tal, està impregnat de preguntes, dubtes i inseguretats i tenir-ne és signe de ser persones **no dogmàtiques**.*

Personalment sentir-lo em provoca dues coses. Per una banda t'interroga sobre la qualitat del meu cristianisme, si s'adiu als signes dels temps i a l'estil de Jesús. D'altra banda t'encoratja a seguir treballant en aquest camí. L'objectiu són els altres, l'objectiu és el model de Jesús, i no la jerarquia que s'ha tancat dins la seva closca, aliena a tot el que li diuen i el que passa fora i que provoca desànim en molta gent i no convida a seguir.

Si el projecte de Jesús és una referència pel nostre present, si la seva forma de comportar-se i de viure ens serveix de plataforma per als nostres comportaments i maneres de fer, llavors el cristianisme ha de mostrar-se als conciutadans nostres, als nostre fills, com un camí de vida que genera sentit, que genera humanitat, que genera felicitat. És el primer testimoni que la vida religiosa hauria de donar als laics i que els laics li haurien d'exigir.

De les prop de 160 persones (laics, religioses, sacerdots) que assistiren, moltes van participar en el llarg col·loqui al que sempre convida el conferenciant amb el seu propi estil de respondre i amb un llenguatge entenedor per a tothom.

Joaquim Sanz i Balagué (Moviment Cristià Comunitari de Manresa)

IV JORNADA DIOCESANA: el diumenge 18 d'abril de 2010, a Vic.
**“TESTIMONIS DE L'EVANGELI EN UN MÓN DE
PRECARIETATS”**